

ФРЕДЕРИК БЕГБЕДЕ КАК ДА СТАНЕШ ИЗВЕСТЕН

Превод от френски: Красимир Петров, 2004

chitanka.info

Животът ми е гаден и смятам да приключа с него. Писна ми да возя разни кретени, които вонят на афтършейв и ръсят кокаин по задната седалка. Яко се насмуках с мастика, натъпках се с прозак^[1] и изобщо не ми пука за бухналите им прически като от някой бразилски сериал. Как я докарах дотук? Когато бях малък, си мислех, че животът е пред мен. Сега съм едно дебело нищожество, шофьор на временен договор за Париж и предградията, който в момента кара по улица „Риволи“. От двете страни се редят шикозни апартаменти с изглед към парка „Тюйлери“, фрашкани с изрусени курви, които се шибат отзад с разни телевизионни водещи върху канапета марка „Ромео“. Зад мен клиентката се киска на поредната идиотщина на мургавия пич до нея. „Дарлинг, купих си нов хеликоптер за яхтата — или пък нова яхта за хеликоптера? Или пък самолет, за да правим 4×4 в басейна?“ Да ти го начукам, простако. Ще ти видя сметката като две и две четири. Пиян съм до козирката и натискам газта до дупка. Дебна го в огледалото за обратно виждане с напудрения му нос, напомадената коса и златната верижка на часовника. Неговата шафрантия няма ли най-послед да си затвори плювалника? Все се надявах, че животът ще ми даде някакъв шанс, че ми готви някаква изненада. Ама кур! Изненадите са за богатите. Животът на бедните е предвидим и можеш да го разкажеш предварително. Бъдещето не се отнася до мен. Аз съм грозен, зле облечен. Те гледат дебелия ми тил, бичия ми врат, а самите са красиви, миришат на хубаво и ме презират. Тя сигурно ми се подиграва, но аз ще сложа край на всичко това. Площад „Конкорд“? Нощем градът е прекрасен. Ето на, дори това не съм го измислил аз.

Аз съм един нещастен бедняк и следователно беден нещастник. От онези, с които не ти се и седи. От онези, които ги наричат по малко име с „господин“ отпред, както се полага на слугите. Моята съдба никога не е приличала на площад „Конкорд“, а прилагателни като „сияен“ и „бляскав“ са запазена марка на други. Пия, за да забравя, че съм забравен. Давам газ, защото ми писна да карам по банкетата. Хайде готово, тя отвори дюкяна на нейния арабин и му налага грездея. Честна дума, виждам всичко в огледалото, а те сигурно се възбуждат, като си мислят, че ги гледам. Докато тя му го смуче, той смърка кокаин. Да пукнат дано, писна ми все аз да съм прецаканият. Какво толкова му намира на тоя, освен мангизите? Защо на мен, мамицата му, никога не ми се е случвало да ми лижат ташаците на задната седалка

на лимузина? От къде на къде тази пачавра ще ме гледа състрадателно с разпуснатата си коса и с натрапчивия си парфюм „ела ми го изяж“? Гади ми се от любезността на богатите, от усмивките им, които ти казват „чупка“, и от които се чувствуваш като просяк. Ясно ми е колко съм грозен и нищожен.

По радиото се лее „Viva Forever“ на Спайсгърлс. Усилвам звука. Аз съм най-неинтересното нещо в тази кола. Тръгнал отникъде заникъде. Поемам по крайбрежния. Копелето с лъснатата коса нарочно пъшка, като някой актьор от порнофилм. Тръгнал отникъде, за да стигне доникъде. И аз съм свалял жени, но грозни, а и от мен само им ставаше кофти. С нищо не можех да ги смая. Съжالياвах, че са тръгнали с мен. На никоя от тях не й се прииска да остарее заедно с мен. (Дори и на мен самия.) Никога не съм бил влюбен, никога никого не съм докарвал до оргазъм. Любовта струва скъпо, а аз все нямах пари. Дебел съм, пръстите, с които стискам волана, са космати и подпухнали, като на нищо и никакъв шофьор. Баща ми непрекъснато ми повтаряше, че съм бил некадърник, а аз направих каквото можах да излезе прав. Така и не се изучих, все висях пред телевизора, а след това си губех времето в къркане. Единственият изпит, който успях да взема, беше за шофьорската книжка (и то докато бях в казармата).

За какво ги има на света хора като мен? Ние сме безполезни и досадни. За нас не пише в списания като „Воаси“, На погребението ми я дойде някой, я не. Боже, ако те има, обясни ми защо открай време съм толкова зле облечен? Готово, мръсникът й се изплюока в устата. Тя плюе в носната си кърпичка. Дори не можа да го глътне, е, не е като чер хайвер от Иран. Може и да си продава задника курвата му с курва, ама чак да пие арабска сперма? Виж ги колко им е гот. Направо като на картичка. Но ще си намерят майстора. Седях си кротко облакътен в бар „Забрава“, обръщах мастика след мастика и ръсех расистки приказки пред други човешки отрепки, когато мобилният ми взе, че записука, трябвало да върна обратно онези, за да могат те да ме треснат с непорочното си щастие право в тъпия сурат, а на всичко отгоре и да им благодарят?

Арабската пъха маникюрените си пръсти в косите на изрусената. „Viva Forever“. Да имате да вземате. Я да ги видят как ще изглеждат, когато мутрите им на джетсетъри^[2] се нафрашкат с натрошени стъкла. Всеки рано или късно получава своя шанс. На мен

ми идва за пръв път тази нощ. Днес е последният ден от остатъка на моя живот. Отвсякъде са ме гонили, но тази вечер вземам нещата в свои ръце. За пръв път в живота си имам амбиция: когато си провалил живота си, трябва да се опиташ да успееш поне в смъртта.

— Mister Paul, you're driving too fast^[3]!

Ами да! Принцесата вече я е шубе. Да не съм луд да пропусна такъв случай. Наближаваме моста „Алма“ и аз навлизам в тунела с двеста в час. Хайде хоп, едно завъртане на волана, нямам какво да губя: насочвам право към стената. Ебете си майката! Целият свят ще научи за мен.

Една смърт голяма колкото хотел „Риц“.

Откъде да знам, може пък да остана прочут чак до 2000 година.

---

[1] Антидепресант. — Бел.прев. ↑

[2] Хора от висшето общество, които притежават частни самолети или често наемат частни полети. — Бел.прев. ↑

[3] Господин Пол, карате много бързо! (англ.) — Бел.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.